

Sygn. akt I C 1134/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Kamilla Gos-Górska

Protokolant: Sabina Drewniak - Szczepek

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2015 roku w Gliwicach

na rozprawie sprawy z powództwa **J. K., A. K.**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej w S.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powodów solidarnych J. K. i A. K. kwotę 12.212,32 zł (dwanaście tysięcy dwieście dwanaście złotych i 32/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 6 lipca 2012 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. koszty postępowania stosunkowo rozdziela, obciążając nimi pozwaną w 90% a powodów w 10% i z tego tytułu zasądza od pozwanej na rzecz powodów solidarnych kwotę 2.505,60 zł (dwa tysiące pięćset pięć złotych i 60/100);
4. nakazuje pobrać od powodów solidarnych na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 59,72 zł (pięćdziesiąt dziewięć złotych i 72/100) tytułem wydatków na opinię biegłego tymczasowo pokrytych ze środków Skarbu Państwa;
5. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 537,55 zł (pięćset trzydzieści siedem złotych i 55/100) tytułem wydatków na opinię biegłego tymczasowo pokrytych ze środków Skarbu Państwa.

SSR Kamilla Gos-Górska

Sygn. akt I C 1134/14

UZASADNIENIE

Pozwem z 16 maja 2014 roku J. K. i A. K. wnieśli o zasądzenie solidarnie na ich rzecz od (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 13.587,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 lipca 2012 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na ich rzecz od pozwanej kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazali, że w dniu 21 maja 2011 roku miała miejsce kolizja drogowa, w której uszkodzony został ich pojazd marki A. (...) Q. T.. o nr rej. (...), objęty ochroną ubezpieczeniową na podstawie umowy ubezpieczenia autocasco. Po zgłoszeniu szkody pozwana wypłaciła poszkodowanym łącznie kwotę 20.265,04 zł tytułem odszkodowania. Powodowie wyjaśnili, że uszkodzony pojazd został naprawiony, jednak koszt naprawy wyniósł 33.852,44 zł. Powodowie przedstawili ubezpieczycielowi wystawioną przez zakład naprawczy fakturę VAT oraz kalkulację naprawy pojazdu. Pozwana odmówiła wypłaty pełnego odszkodowania wskazując, że nie zostało udokumentowane źródło zakupu i rodzaj części zamiennych użytych do naprawy. Wskazała przy tym, że w przypadku przedłożenia dokumentów potwierdzających pochodzenie części zamiennych użytych do naprawy możliwe

jest przyznanie dodatkowego odszkodowania. Następnie powodowie podnieśli, że żądanie przez ubezpieczyciela dostarczenia rachunków źródłowych może zostać uznane za wykonywanie zobowiązania w sposób sprzeczny z jego celem społeczno-gospodarczym i zasadami współżycia społecznego a samo postanowienie umowne przewidujące taki obowiązek jako kształtujące prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszające jego interesy. Odsetek od żądanych świadczeń powodowie domagali się zgodnie z wezwaniem do zapłaty z dnia 21 czerwca 2012 roku.

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka Akcyjna w S. wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie na jej rzecz od powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana przyznała fakt zawarcia ze stroną powodową umowy ubezpieczenia Autocasco. Podniosła, że stosownie do postanowień Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Autocasco, stanowiących integralną część umowy ubezpieczenia i zaakceptowanych przez stronę powodową, ustalenie rozmiaru szkody następuje według uprzednio uzgodnionych z ubezpieczycielem kosztów i sposobu naprawy przez zakład dokonujący tej naprawy, w oparciu o normy czasowe producenta pojazdu ujęte w systemie Audatex, średnią stawką za 1 roboczogodzinę, ceny części i materiałów producenta pojazdu ujęte w systemie Audatex. W myśl § 51 ust. 2 i 3 OWU ubezpieczycielowi przysługuje prawo weryfikacji przedłożonych rachunków, a na ubezpieczonym spoczywa obowiązek udostępnienia dokumentów niezbędnych do rozpatrzenia wniosku o wypłatę odszkodowania. Dalej pozwana wyjaśniła, że odszkodowanie ustalono na podstawie przedstawionych faktur, przy czym z uwagi na przeprowadzenie prac przez warsztat nie posiadający autoryzacji producenta pojazdu w zakresie kosztów części zamiennych przyznano odszkodowanie odpowiadające cenom części niesygnowanych marką producenta. Wykonujący usługę nie udokumentował, że użyte do naprawy części są częściami oryginalnymi.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. i A. K. oraz (...) Spółka Akcyjna w S. zawarli umowę ubezpieczenia autocasco samochodu marki A. (...) Q. T.. o nr rej. (...) na okres od dnia 17 listopada 2010 roku do dnia 16 listopada 2011 roku. Wystawiono polisę ubezpieczeniową nr (...). Sumę ubezpieczenia określono na kwotę 80.950 zł brutto. Ubezpieczający zdecydowali się na tzw. wariant „serwisowy” ustalenia wysokości odszkodowania. Integralną część umowy ubezpieczenia stanowiły Ogólne Warunki Ubezpieczenia (OWU).

Zgodnie z § 28 ust. 1 OWU w przypadku zadeklarowania przez ubezpieczającego w umowie ubezpieczenia wariantu serwisowego przy sumie ubezpieczenia brutto, ustalenie rozmiaru szkody następuje po przedłożeniu faktur dokumentujących naprawę pojazdu według uprzednio uzgodnionych z zakładem ubezpieczeniowym kosztów i sposobu naprawy pojazdu przez zakład dokonujący tej naprawy, w oparciu o normy czasowe producenta pojazdu ujęte w systemie Audatex (pkt 1), średnią stawką za 1 roboczogodzinę adekwatną dla warsztatu naprawczego (pkt 2) oraz ceny części i materiałów producenta pojazdu ujęte w systemie Audatex, nie więcej niż średnie ceny zalecane przez producenta pojazdu lub oficjalnego importera do stosowania przez ich sieć serwisową (pkt 3).

W myśl § 51 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 OWU do obowiązków ubezpieczonego należało dostarczenie ubezpieczycielowi dokumentów niezbędnych do rozpatrzenia wniosku o wypłatę odszkodowania, w szczególności oryginałów rachunków dotyczących kosztów objętych zakresem ubezpieczenia oraz udostępnienia wszelkich dostępnych mu dokumentów niezbędnych do rozpatrzenia wniosku o wypłatę odszkodowania. Zakład ubezpieczeń został uprawniony do weryfikacji przedłożonych przez ubezpieczającego rachunków, kosztorysów i innych dokumentów oraz zaciągnięcia opinii specjalistów (§ 51 ust. 3).

/okoliczności bezsporne , a nadto: dowód rejestracyjny (k. 39), polisa (k. 42-43), Ogólne Warunki Ubezpieczenia (k. 44-60) /

W dniu 21 maja 2011 roku doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym uczestniczył pojazd A. i J. K. marki A. (...) Q. T.. o nr rej. (...).

/okoliczności bezsporne /

J. K. zlecił przeprowadzenie naprawy uszkodzonego pojazdu prowadzonemu przez A. W. warsztatowi samochodowemu. A. W. części do naprawy pojazdu nabył u E. W. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą P.H.U. (...). Całkowity koszt naprawy wyniósł 33.852,44 zł brutto.

/ dowód : faktura VAT nr (...) z dn. 25.11.2011 r. (k. 19), faktura z 23.11.2011 r. (k. 130-133)/

W dniu 25 maja 2011 roku J. K. zgłosił (...) Spółce Akcyjnej szkodę w pojeździe marki A. (...). Poszkodowany przedstawił wystawioną przez prowadzącego warsztat samochodowy fakturę VAT oraz kalkulację naprawy. W toku postępowania likwidacyjnego, po zbadaniu przedstawionych dokumentów, ubezpieczyciel przyznał poszkodowanym odszkodowanie w łącznej kwocie 20.265,04 zł. (...) S.A. informując J. K. o wysokości przyznanego odszkodowania, jednocześnie wyjaśniając, że wobec nieudokumentowania źródła zakupu i rodzaju części zamiennych użytych do naprawy, ich ceny zostały przez zakład ubezpieczeń zweryfikowane. Stanowisko takie Ubezpieczyciel zajął już w grudniu 2011 r., a dalej wskazał, że przedłożona przez poszkodowanego faktura źródłowa nie została uznana z uwagi na fakt, że nie jest fakturą na zakup części z (...) lub autoryzowanego dealera.

/okoliczności częściowo bezsporne, a ponadto: kalkulacja naprawy (k. 12-16), pismo z 21.12.2011 r., wykaz dokumentów (k. 22), opis zdarzenia (k. 23), zgłoszenie szkody (k. 24), pismo z dn. 21.12.2011 r. (k. 21), nagranie CD (k. 97)/

Pismem z dnia 21 czerwca 2012 roku J. K. wezwał (...) Spółkę Akcyjną w S. do zapłaty kwoty 13.587,40 zł tytułem odszkodowania, w terminie do dnia 5 lipca 2012 roku. W odpowiedzi ubezpieczyciel podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

/dowód: wezwanie do zapłaty (k. 11), pismo z dn. 03.07.2012 r. (k. 26)/

Koszt naprawy samochodu marki A. (...) o nr rej. (...) w zakresie uszkodzeń powstałych na skutek zdarzenia z 21 maja 2011 r. przy zastosowaniu nowych i oryginalnych części zamiennych oraz średnich stawek za roboczogodzinę na miesiąc maj 2011 roku wynosił 32.477,36 zł brutto. Samochód A. (...) został naprawiony zgodnie z kosztorysem naprawy - przy zastosowaniu części oryginalnych.

/dowód: opinia pisemna biegłego M. B. z dn. 30.01.2015r. (k. 152-183), faktura VAT (k. 17-18, k. 130-133), dokumentacja fotograficzna (k. 207-210) /

Powyższe okoliczności posiadały częściowo charakter bezsporny, a w pozostałym zakresie zostały ustalone w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz opinię biegłego. Złożone dokumenty pochodzące od stron oraz przesłane przez A. W. nie były podważane przez drugą z nich. Sąd przydał im moc dowodu w sprawie, a to korespondencji stron, dokumentom powstałym w toku postępowania likwidacyjnego i fakturom. Z uwagi na przedmiot sporu – sposób i wysokość kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu – Sąd, zgodnie z wnioskiem strony, dopuścił dowód z opinii biegłego. Wyrażone przez biegłego stanowisko pozwoliło na wyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Biegły poczynił szczegółowe ustalenia i sformułował wnioski. Wyjaśnienia biegłego są wyczerpujące, logiczne i przekonujące. Podkreślić również należy, że opinia została wykonana przez podmiot niezainteresowany wynikiem sprawy i posiadający specjalistyczną wiedzę. Przy tym pozwana nie zgłosiła zastrzeżeń co do opinii biegłego, a pismo powodów odnoszące się do opinii biegłego zostało wniesione 4 miesiące po zakreślonym dla tej czynności terminie i jako spóźnione nie mogło wywołać skutku. W następstwie tego na rozprawie w dniu 16 października 2015 roku Sąd oddalił wniosek dowodowy powodów o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego sądowego. Należy zauważyć, że powodowie złożyli wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia zastrzeżeń do opinii biegłego, argumentowany wyjazdem zagranicznym (urlopem) powoda.

Na skutek zobowiązania do wskazania daty ustania przyczyny niedochowania terminu do zgłoszenia zastrzeżeń do opinii biegłego oraz uprawdopodobnienia przyczyn uzasadniających wnioski o przywrócenie terminu do dokonania czynności powodowie powołali się na całkowicie odmienną okoliczność aniżeli dotychczas a to brak dostępu powoda do poczty elektronicznej w okresie od marca do kwietnia i zawarcie nowej umowy na świadczenie usług internetowych w dniu 1 maja 2015 r. Nawet w przypadku uznania okoliczności za prawdziwe, należy zauważyć, że wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia zastrzeżeń był spóźniony w świetle art. 169 § 1 k.p.c. Podkreślenia wymaga przy tym, że powodowie byli reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika, wobec czego ewentualne przeszkody w dokonaniu przez stronę czynności osobiście, nie uzasadniają przywrócenia terminu dla dokonania czynności.

Ponadto Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia wartości pojazdu powoda na dzień zawarcia umowy ubezpieczenia, uznając, że okoliczność ta pozostaje bez znaczenia dla rozpoznania sprawy, w szczególności, że żadna ze stron nie wskazywała, aby koszty naprawy pojazdu przekraczały jego wartość i ewentualnego wpływu tej okoliczności na prawa stron wynikające z umowy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przepisy Kodeksu cywilnego o umowie ubezpieczenia (art. 805 i następane k.c.) oraz postanowienia zawartej przez strony umowy ubezpieczenia autocasco z dnia 17 listopada 2011 roku wraz z Ogólnymi Warunkami Ubezpieczenia.

Zgodnie z treścią art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę (§ 1). Przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 2 k.c.).

Z kolei w myśl § 28 ust. 1 OWU w przypadku zadeklarowania przez ubezpieczającego w umowie ubezpieczenia wariantu serwisowego przy sumie ubezpieczenia brutto, ustalenie rozmiaru szkody winno następować po przedłożeniu faktur dokumentujących naprawę pojazdu według uprzednio uzgodnionych z zakładem ubezpieczeniowym kosztów i sposobu naprawy pojazdu przez zakład dokonujący tej naprawy, w oparciu o normy czasowe producenta pojazdu ujęte w systemie Audatex, średnią stawką za 1 roboczogodzinę oraz ceny części i materiałów producenta pojazdu ujęte w systemie Audatex. Postanowienia OWU przewidywały również, że ubezpieczony winien przedstawić ubezpieczycielowi **wszelkie dostępne mu** dokumenty niezbędne do rozpatrzenia wniosku o wypłatę odszkodowania. Dokumenty te podlegały weryfikacji przez ubezpieczyciela.

W rozpoznanej sprawie poza sporem pozostawał fakt zawarcia przez strony umowy ubezpieczenia i zaistnienia zdarzenia na skutek którego uszkodzeniu uległ pojazd powodów.

Spór dotyczył sposobu przeprowadzenia, wysokości kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu objętego ochroną ubezpieczeniową pozwanej oraz należytego udokumentowania wykonania tej usługi przez powodów, a w efekcie wysokości należnego powodom odszkodowania. Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa powoływała się na postanowienia OWU twierdząc, że naprawa uszkodzonego pojazdu nie nastąpiła w autoryzowanym serwisie, wobec czego nie ma podstaw dla uwzględnienia przy kosztach naprawy cen części oryginalnych. Podnosiła, że nie doszło do udokumentowania przez powodów, że naprawa miała miejsce z użyciem oryginalnych części zamiennych.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe potwierdziło fakt przeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu mechanicznego, zastosowany sposób naprawy, rodzaj użytych części. Biegły sądowy w przygotowanej pisemnej opinii wyraźnie wskazał, że samochód został naprawiony zgodnie z przedstawionym kosztorysem oraz przy zastosowaniu części oryginalnych. Wskazaną okoliczność potwierdza także inny materiał dowodowy, a to wystawiona na rzecz prowadzącego warsztat samochodowy faktura VAT, dotycząca zakupionych przez warsztat części do naprawy.

Przy tym wysokość poniesionych przez poszkodowanych wydatków na naprawę uszkodzonego pojazdu wskazano w fakturze wystawionej przez wykonujący naprawę zakład, w której wyraźnie wskazano, że wysokość kosztów naprawy wynika z kalkulacji naprawy - kosztorysu. Wskazany dokument wraz z samą kalkulacją naprawy, obrazującą sposób naprawy (zakres uszkodzeń i prac naprawczych, rodzaj zastosowanych części zamiennych) został przedstawiony przez poszkodowanych pozwanej. Sąd uznał zatem, że powodowie w dostateczny sposób udokumentowali poniesione z tytułu naprawy koszty. Zdaniem Sądu brak jest uzasadnienia dla zaakceptowania stanowiska pozwanej, że powodowie nie przedstawili dokumentów niezbędnych do rozpatrzenia wniosku o wypłatę odszkodowania. Postanowienia zawartej umowy wskazują, że na powodach spoczywał obowiązek dostarczenia „dokumentów niezbędnych do rozpatrzenia wniosku o wypłatę odszkodowania, w szczególności oryginałów rachunków dotyczących kosztów objętych zakresem ubezpieczenia”. W ocenie Sądu powodowie składając fakturę dokumentującą naprawę pojazdu oraz kosztorys według którego przeprowadzono naprawę, obowiązki swoje wykonali. Oczekiwanie przez pozwaną złożenia dokumentów źródłowych dotyczących pochodzenia części nabytych do naprawy przez podmiot prowadzący warsztat, w świetle przytoczonych postanowień umownych, nie znajduje uzasadnienia. Faktura dokumentująca nabycie części do naprawy nie jest przecież dokumentem, do uzyskania którego uprawniony jest podmiot, który zleca naprawę pojazdu. W szczególności nie można oczekiwać złożenia oryginału tego dokumentu. Dokument ten dotyczy transakcji, w której nabywcą jest podmiot prowadzący warsztat a zbywcą podmiot dostarczający części do naprawy. Powodowie w ogóle nie występowali w tym stosunku, wobec czego oczekiwanie, że złożą dokumenty dotyczące transakcji, w której nie uczestniczyli, jest żądaniem nieuzasadnionym a faktura ta lub inne dokumenty dotyczące stosunku, którego poszkodowani nie są stroną, nie mieszczą się w pojęciu „dokumentów dostępnych ubezpieczonemu”. Przy tym z pisma pozwanej z 21 grudnia 2011 r. (k. 21) wynika, że powodowie działając w ocenie Sądu nawet ponad swoje obowiązki złożyli fakturę źródłową dotyczącą zakupu części przez prowadzącego warsztat, jednakże pozwana „nie uznała jej” argumentując, że części nie zostały nabyte w ASO lub u autoryzowanego dealera. Akceptacja tego stanowiska byłaby uprawniona jedynie w przypadku uznania, że wyłącznie w miejscach wskazanych przez pozwaną (ASO, autoryzowany dealer) dostępne są części oryginalne. Okoliczności takiej pozwana nie wykazała, a zasady doświadczenia życiowego przeczą temu. Przy tym żadne z postanowień umowy nie ogranicza naprawy do jej przeprowadzenia wyłącznie z użyciem części zakupionych w ASO lub u autoryzowanego dealera.

Dalej należy zauważyć, że stosownie do § 51 ust. 3 OWU ubezpieczający upoważniony był – w przypadku wątpliwości co przeprowadzonej naprawie – do weryfikacji złożonych dokumentów, zasięgnięcia opinii specjalistów. W przypadku zatem, gdy poszkodowani złożyli fakturę za przeprowadzoną naprawę, jak też kosztorys szczegółowo wymieniający zakres naprawy i wskazujący użyte części, a pozwana nadal posiadała wątpliwości co do naprawy, uprawniona była do weryfikacji tych dokumentów, a właściwie przeprowadzonej naprawy (albowiem tak należy rozumieć cel powołanego postanowienia umowy). Pozwana mogła choćby przeprowadzić oględziny pojazdu celem ustalenia rodzaju użytych części – jak uczynił to biegły sądowy. Tymczasem z akt sprawy nie wynika, aby pozwana zobowiązała powodów do oddania pojazdu celem przeprowadzenia takich czynności. W ocenie Sądu powodowie wykonali wszystkie swoje obowiązki spoczywające na nich na mocy postanowień umowy (OWU) a to pozwana nie skorzystała ze swego uprawnienia i bezzasadnie odmówiła dopłaty odszkodowania.

Odnosnie wysokości kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego. Jak wynika z pisemnej opinii biegłego sądowego koszt naprawy pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) przy zastosowaniu części oryginalnych i średnich stawek za roboczogodzinę na miesiąc maj 2011 roku wynosił 32.477,36 zł. Biegły jednocześnie wyjaśnił, że uszkodzony w zdarzeniu z dnia 21 maja 2011 roku element samochodu w postaci błotnika przedniego lewego kwalifikuje się do naprawy i tak też wycenił usunięcie uszkodzenia tego elementu. Jak wskazano powyżej, zastrzeżenia w tym zakresie zgłoszone przez powodów, były spóźnione.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uwzględnił kwotę 32.477,36 zł jako wysokość kosztów naprawy pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) uszkodzonego w zdarzeniu komunikacyjnym z dnia 21 maja 2011 roku. Na etapie przedsądowym pozwana wypłaciła poszkodowanym kwotę 20.265,04 zł, wobec czego należne jeszcze powodom odszkodowanie związane z opisanym zdarzeniem wynosi 12.212,32 zł. Sąd uznał zatem żądanie powodów za uzasadnione co do kwoty 12.212,32 zł (pkt 1 sentencji wyroku), oddalając powództwo w pozostałym zakresie jako bezzasadne (pkt 2 sentencji wyroku).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. W myśl powołanego art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Powód zgłosił pozwanej szkodę w dniu 25 maja 2011 roku. Jak wynika ze zgromadzonej dokumentacji, pozwana już w toku postępowania likwidacyjnego, nie później niż pismo z 21 listopada 2011 r., dysponowała pełnym materiałem, w oparciu o który zobowiązana była do wypłaty odszkodowania w pełnej wysokości. Żądanie zasądzenia odsetek od dnia 6 lipca 2012 roku, wobec opóźnienia w płatności występującego po stronie pozwanej, należało uznać za uzasadnione.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powodowie wygrali postępowanie w 90 % (strona powodowa domagała się zasądzenia kwoty 13.587,40 zł - zasądzono na jej rzecz 12.212,32 zł). Tym samym strona powodowa winna ponieść 10 % kosztów postępowania, a pozwana w 90 %. Łącznie poniesione koszty procesu wyniosły 5.914 zł, z czego powodowie ponieśli 3.097 zł (680 zł – opłata sądowa od pozwu, 2.400 zł – wynagrodzenie pełnomocnika i 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa) a pozwana 2.817 zł (400 zł – zaliczka na opinię biegłego, 2.400 zł – wynagrodzenie pełnomocnika i 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa). Wobec poniesienia przez stronę powodową łącznie kosztów w kwocie 3.097 zł i wynikającego ze stosunkowego rozdzielania kosztów obowiązku ich poniesienia w kwocie 591,40 zł ($5.914 \text{ zł} \times 10 \% = 591,40 \text{ zł}$), Sąd zasądził na rzecz powodów od pozwanej kwotę 2.505,60 zł (pkt 3 sentencji wyroku).

W sprawie pozostały do rozliczenia nieuiszczone koszty sądowe, tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Gliwicach, w wysokości 597,27 zł (część wynagrodzenia biegłego sądowego za sporządzenie opinii). Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c., Sąd nakazał pobranie od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach 90 % tej kwoty, tj. 537,55 zł a od powodów 10 % kwoty 597,27 zł, tj. 59,72 zł.

SSR Kamilla Gos-Górska